

Теодора, Бориловата майка, и загрижено погледна към младото момиче. - Струва ми се, че не и харесва Търново!

Тя стана и отиде при девојката, която стоеше замислена до прозореца.

- За дома ли ти е мъчно? - попита ласкаво и обгърна с десница рамото ѝ.

Сълзи трепнаха по златните мигли на момичето. С кротко движение то извърна лице и изтри очите си.

Това не убегна от острия взор на Зоя и ромейката бързо и гневно сви малката си вишнева уста с тъмен мъх над горната устна.

Борил щеше да стори по-добре, ако си намереше някаква работа да дойде горе - си помисли ядно майка му - можеше да покаже на Мария багрениите дрехи, златните съдове и знамената пленени от Иоан Кантакузин, да я заведе горе на кулата, да ѝ посочи хубостите на Търново, да се хареса на момичето. А той сега намерил да оправя държавата...

Тя се вслуша в неясната глъчка, която глухо се издигаше от долу. Приемната се намиреше точно под царската спалня.

Действително между мъжете беше изникнала остра крамола.

Някои настояваха Коча да се върне веднага зад Истъра и да доведе със себе си двадесет хилядна конница, която да се присъедини към войските на Фридрих, други предпочитаха да се почака още малко, да се уговорят подробно условията на съюза, трети мълчаха и чакаха да чуят царската дума.

Асен се разхождаше нетърпеливо из широката стая, със събърчени вежди и навъсено чело. Най-сетне той сирия. За миг всички ~~сприха~~ ^{сприха} ~~сприха~~. Гласът му беше тих и скърбен.

- Вие забравяте Иваница...